

דברים שנאמר רבקה שריד בלבויות אמה אסתר ליוון ז"ל

אמא אהובה!

תודה לך, על שזיכית אותי במצוות כיבוד הורים, למעלה מתשעה עשורים.

תודה, על שפתחת את עיניי להבין שגם בזקנה יש יופי והוד ומבעד לגופך החלש הקרנת לי הדר וכבוד.

הדר וכבוד, ראיתי בך, אמא יקרה, למרות כל מה שהזיקנה בך חיסרה.

ראיתי את תבונתך, לחיות את ההווה, להתמקד עכשיו, בקיים, בהווה, ולא להלין על מה יהיה, או על מה שהיה.

וגם כשזכרונך בגד בך, במרוצת השנים, ניסית בכל מאורך, כל הזמן, להיות בעניינים.

כשהיית משמיעה בפניי מן "אויי" שכזה, ונדמה היה לרגע שאת נאנחת, מתלוננת, לשאלתי, ישר ענית: "אויי" זה דבר יפה, לזה בדיוק אני מתכוונת.

..ואני, שאותך כבר הרבה שנים מכירה, יודעת שדכדוך וצער, מעולם לא עמדו אצלך לבחירה.

ובכל המכשולים הרבים שעברת בחיך, אמא, תמיד, תמיד, ידעת להסתכל קדימה.

הובלת באומץ ובנחישות, כמו אם נמרה, את לאה, אחותנו האהובה, את בתך הבכורה.

לרגע אחד, לא אמרת נואש, לרגע לא שקעת והתייאשת,

וגם כשנדמה היה כי אפסה התקווה, הענקת ללאה עוד שנה ועוד שנה ועוד שנה, בגבורה ובאהבה.

ימי שישי אתך, אמא, היו עבורי, ימים של מתנה, מדי שבוע, בציפייה, הייתי להם ממתינה.

פוסעת לצידך, במחוזות ילדותי, אני איתך ואת איתי.

שתינו מטיילות לנו ופוגשות חברים מכל הגילים, ואני, לאיטי, מגלה את ילדותי שלי, בין השבילים.

הנה המטפלת כרמלה, והנה דליה המטפלת מהפעוטון שאליו נכנסה החמורה גינה ולידו, בור הגיורה, שהיה פתוח בגינה, ונפלתי אליו כשהייתי קטנה...

ורכטי, מורתי המסורה, וציפי ומרגלית, המטפלות האהובות, מבית כולל כחול, המציפות בי זיכרונות מרגשים של יום האתמול.

אנחנו מטפסות, בקלנועית, במעלה השביל, לבית הישן בו גדלתי, הוא מוביל.

בית של ארבע משפחות, שכנים שכבר אינם, גרו שנים רבות, בשכנות אתנו, והלכו לעולמם.

...והנה אנו חולפות על פני הבית בו גרה סבתא גדולה, והיום גרים בו צעירים, שם, למדתי לראשונה, ממך, אמא, עד היכן מגיעה מצוות כיבוד הורים.

עת היית פוקדת את ביתה של סבתא, חמש פעמים ביום ויותר, לטפל, להאכיל, ללוות, לדאוג ולראות אם דבר מה שם חסר.

ואני... לא מתאפקת, ואת הקלנועית מנווטת, למתחם בית הספר בו למדתי תשע שנים, שבינתיים צמחו בו עוד כמה מבנים.

אך את, אמא, כבר התעייפת ואני לך אומרת, נוף ילדותי יחכה לי איתך, גם בפעם אחרת...

כי זו ילדותי השנייה, אמא, מה שתתני לי, אקח, זו ילדותי השניה, רק איתך.

אמא הכינה את יענקוש ואותי היטב, למצב בו תהיה קצת אחרת, הייתה לוקחת אותנו לסבתא גדולה, וכך אומרת: יבוא היום ואהיה כמו סבתא גדולה, ולכם תהיה מעמסה לא קלה.

אני מכינה אתכם מראש לזה המצב, ומתנצלת בפניכם, כבר מעכשיו.

אז רק רציתי להגיד לך אמא אהובה, שאין לך בכלל על מה להתנצל, אני מוצאת עצמי, כל יום מחדש, מודה לאל,

על הזכות שהייתה לי להיות לצידך כמה שיותר, זכות שעליה "בחיים" לא הייתי מסכימה לוותר.

על החיוך, על מאור הפנים, על הדיוק והסדר שלא נעלמו עם השנים.

על שזיכית אותי בתפילות ביחד אתך, בבית ובבית הכנסת, אליו, בשארית כוחותייך, בחגים ובשבתות, היית נכנסת. על שהראית לי, כל פעם מחדש, כיצד לקבל את הלא מושלם והכי הכי, על שהיית לי האמא, הכי מושלמת בעולם.

בלה יקרה, אני מתקשה למצוא את המילים בכדי להודות לך על כל מה שעשית עבור אמא שלנו. על הטיפול הכל - כך מסור שלך, על הדאגה לכל מה שאמא צריכה, על הסבלנות, ההתמדה והמסירות ללא גבול. בזכותך, אמא חיה באיכות חיים גבוהה. במהלך השנים שליווית אותה, הצלחת, בהדרגה, ליצור עם אמא קשר, שהלך והתחזק כל הזמן. למדת להכיר את אמא, להבין אותה, לדעת בדיוק מה היא צריכה, מה טוב לה ומה לא, מה נוח ונעים לה ומה מרגיז אותה. יענקוש ואני התייעצנו אתך המון, סמכנו עליך ועל שיקול דעתך. אני מבקשת להודות לך בשם כל המשפחה ולאחל לך שמחה ובריאות טובה, תודה גדולה.

יענקוש ואני מבקשים להודות לצוות הרפואי המסור של קיבוץ סעד. תודה לכם על שאפשרתם לנו להשאיר את אמא בבית. תודה שהייתם תמיד קשובים לשאלותינו, רגישים לבקשותינו במיומנות ובמקצועיות. תודה לצוות של בית שקמה המסור. צוות של בית חם, מלטף, הדואג לשמור על כבוד החבר, האדם, וקשוב לצרכיו. תודה לצוות הכל- בו שידע להעריך את אמא על עבודתה לאורך השנים, ולא שכח להוקיר לה על כך, גם שכבר תש כוחה. תודה לכם חברי קיבוץ סעד, חברים לדרך של אבא ואמא למעלה משבעה עשורים, שהתעניינו, שתמכו, שעודדו כל הזמן. תודה לך, צביקה, אישי היקר, על כל מה שעשית למען אמא, היית לה כבן מסור. אמא אהובה, אנחנו מבטיחים לך לשמור על אדלה, אחותך היחידה, דודתנו האהובה. אבא ולאה כבר מחכים לך שם, למעלה. חבקי אותם בשמנו. נוחי בשלום על משכבך.

"ה' נתן ה' לקח יהי שם ה' מבורך" (איוב א' כ"א)